

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda w skardze stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 4 sierpnia 2008 r. w sprawie N 287/2008⁽¹⁾, na mocy której Komisja zatwierdziła na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c WE pomoc w celu ratowania przyznaną przez państwo duńskie na rzecz TV 2 Danmark A/S („TV 2”).

Skarżąca podnosi, że pomoc nie jest zgodna z art. 87 ust. 3 lit. c, ponieważ narusza ona ustanowioną w tym przepisie zasadę proporcjonalności, wedle której tego rodzaju pomoc nie może zmieniać „warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem”. W szczególności, skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa przyjmując, że TV 2 stanowi „zagrożone przedsiębiorstwo” w rozumieniu Wytucznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw⁽²⁾. Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa przyjmując, że pomoc w celu ratowania była ograniczona do tego co niezbędne, by utrzymać działalność TV 2 i że pomoc ta była utrzymywana na poziomie, który nie pozwoliłby TV 2 na dokonanie inwestycji w zakresie nowych działalności lub na agresywne zachowanie na rynkach handlowych. Po trzecie, skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się błędu co do prawa nie uwzględniając pomocy państwa uzyskanej przez TV 2 w przeszłości.

⁽¹⁾ Streszczenie zaskarżonej decyzji zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2009 C 9, s. 2), a decyzja w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności została udostępniona pod adresem http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

⁽²⁾ Wytuczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. 2004 C 244, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2009 r. — La Sonrisa de Carmen i Bloom Clothes przeciwko OHIM — Heldmann (BLOOCLOTHES)

(Sprawa T-118/09)

(2009/C 141/94)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: La Sonrisa de Carmen SL (Vigo, Hiszpania), Bloom Clothes SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Míguez Pereira)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izby Odwoławczą był również: Harald Heldmann (Hamburg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej z dnia 8 stycznia 2009 r. w sprawie R 695/2008-2 i wpisanie do rejestru wspólnotowego mieszanego znaku towarowego BLOOCLOTHES dla klas 25 i 35.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Mieszany znak towarowy zawierający określenie „BLOOCLOTHES”, któremu towarzyszy rysunek grzyba (zgłoszenie nr 5 077 128) dla towarów i usług z klas 18, 25 i 35

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Harald Heldmann

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „BLOOM” (niemiecki znak towarowy nr 30 439 990) dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1].

Skarga wniesiona w dniu z dnia 23 marca 2009 r. — Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods przeciwko Radzie

(Sprawa T-122/09)

(2009/C 141/95)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Xinshiji Foods i Hubei Xinshiji Foods (przedstawiciele: F. Carlin, Barrister, A. MacGregor, Solicitor, N. Niejahr i Q. Azau, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia w zakresie, w jakim nakłada ono cła antydumpingowe na towary produkowane i eksportowane przez skarżących;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej jej własnymi kosztami oraz kosztami skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE rozporządzenia Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem ostatecznym”), w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.

Skarżące podnoszą, że powinno się stwierdzić nieważność rozporządzenia ostatecznego, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących, ponieważ narusza ono prawa do obrony, obowiązek uzasadniania oraz narusza zasadę dobrej administracji.

Skarżące twierdzą, że zostały naruszone ich prawa do obrony:

- i) z powodu braku przedstawienia we właściwym czasie istotnych okoliczności faktycznych, tak jak tego wymaga art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) 384/96⁽²⁾, a także z powodu braku dostarczenia odpowiednich wyjaśnień dotyczących nieścisłości istniejących co do rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym, co skutkowało tym, że skarżące nie mogły skutecznie przedstawić swojego stanowiska oraz bronić swoich interesów w odpowiedni sposób;
- ii) w zakresie ustalenia szkody, ponieważ Komisja:
  - a) nie odpowiedziała na pytania skarżących dotyczące sprzeczności w danych dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym w czasie, w którym możliwe byłoby przedstawienie przez skarżące ich stanowisk przed przyjęciem przez Radę rozporządzenia;
  - b) nie dostarczyła skarżącym wnioskowanych przez nie wyjaśnień dotyczących odmowy prawidłowego uwzględnienia wpływu cen surowców;
  - c) nie wyjaśniła, w jaki sposób obliczyła podwyższenie o 2 % kosztów przywozu i marginesu importera;
- iii) przez oczywisty błąd w ustaleniach poprzez brak uwzględnienia znacznych nieścisłości dotyczących rozmiaru sprzedaży w przemyśle wspólnotowym przy ustalaniu szkody;

Skarżące podnoszą, że rozporządzenie ostateczne narusza również art. 253 WE poprzez brak ustalenia powodów, na których zostało ono oparte, jeżeli chodzi o istotne okoliczności faktyczne, to znaczy podniesienie o 2 % kosztów przywozu oraz marginesu importera, które pozostaje bez znaczenia dla ustaleń zawartych w rozporządzeniu ostatecznym, które doprowadziły do nałożenia na skarżące ostatecznego cła antydumpingowego.

Skarżące twierdzą wreszcie, że zważywszy na uwagi, jakie poczyniły w trakcie postępowania, wskazując liczne uchybienia ze strony Komisji w prawidłowym wyjaśnieniu stanu faktycznego, na którym oparła się Komisja proponując przyjęcie ostatecznych antydumpingowych środków w celu prawidłowego zagwarantowania praw skarżących do obrony, Rada naruszyła zasadę dobrej administracji przy przyjmowaniu ostatecznego rozporządzenia zaproponowanego przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008 L 350, s.35.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2009 r. — Ryanair przeciwko Komisji

(Sprawa T-123/09)

(2009/C 141/96)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida i I-G. Metaxas-Maragkidis)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa C26/2008 (pożyczka w kwocie 300 mln EUR udzielona spółce Alitalia S.p.A.) w zakresie, w jakim w decyzji tej nie nakazano odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na wprowadzenie w życie decyzji;
- stwierdzenie, w trybie art. 230 WE i 231 WE, nieważności decyzji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie pomocy państwa N510/2008 (sprzedaż aktywów spółki Alitalia S.p.A.);
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą;
- podjęcie wszelkich działań, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje zgodność z prawem dwóch decyzji Komisji z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawach z zakresu pomocy państwa: C 26/2008 (ex NN 31/08) dotyczącej pożyczki w kwocie 300 mln EUR udzielonej spółce Alitalia, notyfikowanej jako dokument nr C (2008) 6743⁽¹⁾, oraz N510/2008 nr C(2008) 6745 wersja ostateczna dotyczącej procedury zbycia aktywów spółki Alitalia w zakresie, w jakim uznano w niej, że procedura ta nie skutkowałą przyznaniem pomocy państwa pod warunkiem wywiązania się przez władze włoskie pewnych zobowiązań.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W odniesieniu do pierwszej z zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi, iż należy stwierdzić jej częściową nieważność ze względu na to, że nie nakazano w niej odzyskania pomocy od następców prawnych spółki Alitalia i przyznano Włochom dodatkowy termin na odzyskanie pożyczki.

W odniesieniu do drugiej z zaskarżonych decyzji skarżąca utrzymuje, że wskutek braku wszczęcia formalnej procedury dochodzeniowej pomimo wystąpienia poważnych wątpliwości Komisja wydała niekompletną i niewystarczającą decyzję, a także naruszyła prawa proceduralne skarżącej zapisane w art. 88 ust. 2 WE. Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja nie posiadała kompetencji do wydania warunkowej decyzji stwierdzającej brak pomocy państwa już po przeprowadzeniu samego dochodzenia wstępnego. Poza tym skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zbadała istotnych cech analizowanych środków na tle okoliczności, w jakich zostały one przedsięwzięte. Według skarżącej Komisja nie zweryfikowała w szczególności tego, czy włoskie nadzwyczajne postępowanie administracyjne skutkowało samo